

UCHWAŁA NR XXI /103/ 2026
RADY MIASTA I GMINY KOSÓW LACKI

z dnia 30 marca 2026 r.

w sprawie rozpatrzenia wniosku

Na podstawie art. 18b ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025r. poz. 1153 z późn.zm.) oraz art.241 oraz art. 244 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025r. poz.1691) Rada Miasta i Gminy Kosów Lacki, uchwała co następuje:

§ 1. 1. Uznaje się za bezzasadny wniosek mieszkańca gminy Kosów Lacki z dnia 25 lutego 2026r. w sprawie udroźnienia dojazdu do działki nr 477 w obrębie Bojary od strony Wólki Okrąglik.

2. Uzasadnienie stanowi załącznik do uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miasta i Gminy Kosów Lacki do powiadomienia wnioskodawcy o sposobie załatwienia wniosku.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
i Gminy Kosów Lacki

Arkadiusz Mleczko

Uzasadnienie do uchwały Nr XXI /103/ 2026

Rady Miasta i Gminy Kosów Lacki z dnia 30 marca 2026r. w sprawie rozpatrzenia wniosku

W dniu 27 lutego 2026 r. wpłynął wniosek mieszkańca Gminy Kosów Lacki skierowany do Rady Miasta i Gminy Kosów Lacki w sprawie udrożnienia dojazdu do działki nr 477 w obrębie Bojary od strony Wólki Okrąglik, w którym wskazał na brak dojazdu, zakrzaczenie drogi oraz konieczność jej wyrównania i wykoszenia.

Jak wynika z art. 242 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025r. poz.1691) wnioski składa się do organów właściwych ze względu na przedmiot wniosku.

Mając na uwadze powyższe, zgodnie z §87 Statutu Miasta i Gminy Kosów Lacki Przewodniczący Rady Miasta i Gminy Kosów Lacki przekazał wniosek do zbadania (*rozparzenia*) Komisji Skarg, Wniosków i Petycji.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji po zapoznaniu się z dokumentami znajdującymi się w Urzędzie Miasta i Gminy, wyjaśnieniami Burmistrza wyraziła stanowisko i zaopiniowała wniosek negatywnie.

Komisja ustaliła, że drogi, których dotyczy wnioski, stanowią dojazd do łąk. Należy podkreślić, że ich przebudowa czy udrożnienie, z racji położenia na terenie podmokłym i często zalewanym, stanowiłyby duże przedsięwzięcie natury inżynierskiej. Prace takie wymagałyby wykonywania wysokich nasypów, wymiany gruntu oraz stworzenia skomplikowanego systemu odwodnień. Działania te wiązałyby się z koniecznością poniesienia przez Gminę znaczących nakładów finansowych. Ponadto, wykonanie takiej inwestycji, służącej dojazdowi do pojedynczych działek rolnych, nie cieszy się powszechnym poparciem społecznym i stanowiłoby nieproporcjonalne obciążenie dla budżetu samorządu. Powstawanie kolein po przejechaniu sprzętu rolniczego, o których wspomina Wnioskodawca, jest naturalnym następstwem prowadzenia gospodarki rolnej na terenach o tak wysokim poziomie uwodnienia, a bieżące wyrównywanie takich zniszczeń na terenach bagiennych jest technicznie nieuzasadnione i krótkotrwałe.

Ponadto kluczową przeszkodą w realizacji postulatów Wnioskodawcy jest reżim ochronny obszaru. Działki drogowe, których miałyby dotyczyć przebudowa i udrożnienie, usytuowane są w obszarze Natura 2000: Dolina Dolnego Bugu PL140001. Zgodnie z informacjami Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie, opartymi na inwentaryzacji przyrodniczej z Planu Zadań Ochronnych (PZO), teren przedmiotowych działek oraz ich najbliższy obszar jest miejscem występowania rzadkich gatunków ptaków. Są to gatunki wymienione w Załączniku I Dyrektywy Rady 79/409/EWG, a wśród nich znajduje się gatunek będący głównym przedmiotem ochrony dla tego obszaru Natura 2000, tj. kulik wielki.

W wyniku postulowanego przez Wnioskodawcę wykonania nawiezienia i podwyższenia dróg doszłoby do zmiany zagospodarowania łąk, zakłócenia stosunków wodnych, a w konsekwencji do bezpowrotnej utraty siedlisk ptaków. Mając na uwadze biologię i ekologię kulika wielkiego, każda ingerencja człowieka w jego siedliska jest niekorzystna i może powodować porzucenie miejsc lęgowych i bytowania. Wykasanie, usuwanie zakrzaceń i wprowadzanie ciężkiego sprzętu drogowego ograniczy również liczebność tego gatunku. Przekształcanie tego obszaru wprowadza w miejsca dotychczas spokojne i niezagospodarowane wszystkie czynniki stresogenne dla ptaków, takie jak: hałas, zaśmiecanie terenu, wyłączenie z użytkowania przez ptaki miejsc żerowiskowych i lęgowych. Ingerencja ta powoduje również fragmentację siedlisk gatunków i tworzy sztuczną barierę na szlaku wędrówek zwierząt.

Co więcej, działki, których dotyczy wnioski, położone są na terenie Nadbużańskiego Parku Krajobrazowego. Zgodnie z Planem Ochrony NPK ustanowionym Rozporządzeniem Wojewody Mazowieckiego Nr 20 z 6 sierpnia 2006 r. (Dz. U. Woj. Maz. Nr 172 poz. 6757), znajdują się one w strefie BCR I – strefie renaturyzacji zdegradowanych ekosystemów hydrogenicznych oraz BCK III – strefie przeciwdziałania zmniejszeniu i fragmentacji terenów otwartych (łąkowych, torfowiskowych).

W strefach tych przyjęto generalną zasadę bezwzględного utrzymania dotychczasowego sposobu użytkowania oraz niedopuszczenia do wtórnego zabagnienia obszaru poprzez realizację melioracji wodnych i odwadniania. Wykonanie dogodnego dojazdu do działki Wnioskodawcy wymagałoby nawiezienia znacznych mas gruntowych i podwyższenia dróg w stosunku do terenów sąsiednich. Działania te niewątpliwie zakłóciłyby

stosunki wodne i wpłynęłyby rażąco negatywnie na zaplanowany przez organy ochrony przyrody proces wtórnego zabagnienia obszaru.

Brak działań Burmistrza, o którym wspomina Wnioskodawca w swoim piśmie, nie wynika zatem ze złej woli czy zaniedbania, lecz jest wynikiem obowiązku przestrzegania wyżej wymienionych rygorystycznych przepisów prawa ochrony środowiska, których Gmina nie może ignorować.

Należy wyraźnie zaznaczyć, że drogi dojazdowe do gruntów rolnych i leśnych, które nie są zaliczone do żadnej kategorii dróg publicznych, stanowią w świetle prawa drogi wewnętrzne. Ich budowa, przebudowa, utrzymanie oraz zarządzanie należy do zarządcy terenu, a w przypadku jego braku – do właściciela.

Zgodnie z ustawą o drogach publicznych, do obowiązków zarządcy drogi (w tym przypadku Gminy) należy m.in. opracowywanie projektów planu rozwoju sieci oraz planów finansowania budowy, przebudowy, remontu i utrzymania dróg. Przepisy prawa jednak nie określają ani odgórnej kolejności, ani narzuconych terminów budowy dróg przez jednostki samorządu terytorialnego. Wszystko uzależnione jest ściśle od posiadanych środków finansowych, jakimi dysponuje samorząd.

W kontekście planowania budżetowego należy podkreślić, że w przedmiotowym terenie budowa drogi to kosztowne zadanie. Z uwagi na fakt, iż jest to obszar obejmujący torfowiska, bagna i grunty o bardzo słabej nośności, realizacja takiej inwestycji wymagałaby całkowitej wymiany gruntu na znaczną głębokość. Szacuje się, że prace te musiałyby zostać przeprowadzone na odcinku o długości około 2 kilometrów. Wykonanie tak głębokich i rozległych prac ziemnych wygenerowałoby wysokie koszty, stanowiące nieproporcjonalne obciążenie dla budżetu Gminy w stosunku do celu, jakim jest dogodny dojazd do łąk.

We wniosku podniesiono problem uszkodzonego mostku w pobliżu działki 477, który uniemożliwia przejazd. Komisja uznaje za zasadne przekazanie tej konkretnej kwestii pracownikom merytorycznym Urzędu Miasta i Gminy celem dokonania wizji w terenie i oceny stanu technicznego obiektu pod kątem bezpieczeństwa. Ewentualne prace naprawcze będą mogły być zrealizowane wyłącznie w zakresie, na jaki pozwolą omówione wyżej przepisy ochrony przyrody (Dolina Dolnego Bugu, NPK).

Wnioskodawca wnosi ponadto, aby Gmina zrezygnowała z usług spółki wodnej ze względu na niewykaszenie rowów, przejęła dofinansowanie ze starostwa i samodzielnie zajęła się sprawami melioracji. Należy wyjaśnić, że spółki wodne, zgodnie z przepisami Prawa wodnego, są niepublicznymi formami organizacyjnymi, zrzeszającymi osoby fizyczne lub prawne w celu m.in. utrzymania urządzeń melioracji wodnych. Nie są to jednostki organizacyjne podległe Burmistrzowi czy Radzie Gminy. Samorząd nie posiada żadnych kompetencji prawnych, by arbitralnie „zrezygnować” z usług spółki w imieniu jej członków, rozwiązać ją, ani tym bardziej automatycznie przejąć jej obowiązki statutowe czy celowe dotacje ze Starostwa Powiatowego. Ewentualne roszczenia z tytułu nienależytego wywiązywania się z obowiązków przez spółkę wodną powinny być kierowane bezpośrednio do jej zarządu przez członków tej spółki.

Mając na uwadze analizę prawną, finansową, a przede wszystkim ograniczenia wynikające z przepisów o ochronie środowiska i ochrony rzadkich siedlisk ptaków na terenach podmokłych (Natura 2000, NPK.), Rada Miasta i Gminy Kosów Lacki zgodnie ze stanowiskiem Komisji Skarg, Wniosków i Petycji uznaje wniosek za bezzasadny.

Przewodniczący Rady Miasta
i Gminy Kosów Lacki

Arkadiusz Mleczko